

Arrest

nr. 273 318 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 12 mei 2022 en van de beslissing tot intrekking van een visum van 12 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 12 mei 2022 met vlucht SN291 afkomstig uit Abidjan, Ivoorkust, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens.

Op 12 mei 2022 beslist verweerder tot teruggrijping en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en tot de intrekking van het visum van verzoeker.

De teruggrijping is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Op 12/05/'22..... om 09:15..... uur, aan de grensdoorlaatpost ..BRU
NAT.....,
werd door ondergetekende,P.V.
INSPECTEUR.....

1

de heer / mevrouw :

naam Z; voornaam T. G. H.

geboren op [...]1993 te O. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust

houder van het document nationaal paspoort van Ivoorkust nummer [...]

afgegeven te S / D PAF op : 17.01.2022

houder van het visum nr. 602806357 van het type C afgegeven door Franse vertegenwoordiging in Abidjan geldig van 19.04.2022 tot 15.10.2022 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Abidjan met SN291 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij legt een doorreisticket naar Parijs en een hotelreservatie voor. Echter na contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan. Hij kan zodoende niet aantonen waar hij zal logeren. Verder is hij niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf. Hij verklaart dat hij in Parijs zal worden opgewacht door een vriend welke hem zal begeleiden tijdens zijn verblijf doch is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket en kan zodoende niet aantonen dat hij de verblijfs- en geldigheidsduur van zijn visum zal respecteren.

[...]

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 1040 euro cash geld voor een maximaal verblijf van 30 dagen (geen terugkeerticket – maximale verblijfsduur visum) op hotel in Frankrijk. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder reservatie te beschikken. Verder dient hij van dit bedrag nog een terugkeerticket te bekostigen.

[...]"

De intrekking van het visum is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte Meneer Z., T. G. H.

[...]

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

[...]

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 19.04.2022.

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

X 2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij legt een doorreisticket naar Parijs en een hotelreservatie voor. Echter na contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan. Hij kan zodoende niet aantonen waar hij zal logeren. Verder is hij niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf. Hij verklaart dat hij in Parijs zal worden opgewacht door een vriend welke hem zal begeleiden tijdens zijn verblijf doch is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket en kan zodoende niet aantonen dat hij de verblijfs- en geldigheidsduur van zijn visum zal respecteren.

X 3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van 1040 euro cash geld voor een maximaal verblijf van 30 dagen (geen terugkeerticket – maximale verblijfsduur visum) op hotel in Frankrijk. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder reservatie te beschikken. Verder dient hij van dit bedrag nog een terugkeerticket te bekostigen.

[...]"

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, dit met het oog op zijn teruggedrijving. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de “conventie van Schengen van 14 juni 1985”, van artikel 34 van de Visumcode en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert eveneens machtsoverschrijding aan.

Beide middelen worden samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite weer op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. De beslissing tot intrekking van een visum verwijst naar artikel 34.2 van de Visumcode en de beslissing tot terugdrijving steunt op artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. In de beide beslissingen wordt in een eerste motief gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaart voor toerisme naar Parijs door te reizen, dat hij een doorreisticket en hotelreservatie voorlegt, maar dat na contactopname door de grenspolitie met het hotel geen reservatie op naam van verzoeker blijkt te bestaan, zodat verzoeker niet kan aantonen waar hij zal logeren. Verder bleek verzoeker niet in het bezit van toeristische informatie en kon hij ook geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten. Verzoeker verklaarde dat een vriend hem zou opwachten in Parijs die hem zal begeleiden, maar verzoeker kon geen uitnodiging van deze persoon voorleggen. Verder kon verzoeker volgens verweerder ook geen terugkeerticket voorleggen, waaruit wordt afgeleid dat niet is aangetoond dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren.

In een tweede motief wordt telkens aangegeven dat verzoeker niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur van het verblijf en voor de terugreis. Er wordt gesteld dat verzoeker over 1040 euro cash beschikt voor een maximaal verblijf van dertig dagen, hetgeen de maximale duur is van zijn visum. Verzoeker is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. De beslissingen wijzen erop dat volgens de geldende richtbedragen verzoeker over 120 euro/per dag/per persoon zou moeten beschikken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, is er wel degelijk sprake van gepersonaliseerde motiveringen, die niet als stereotiepe motiveringen kunnen worden beschouwd en evenmin als typemotiveringen die op eender welke persoon die met een Schengenvisum België wenst te betreden toepassing zouden kunnen vinden. Ook al bestaat mogelijks twijfel over de vaststelling van de grenscontroleambtenaar dat verzoeker geen terugkeerticket zou bezitten, al blijkt prima facie niet dat verzoeker stukken heeft voorgelegd aan de grenspolitie om het tegendeel te bewijzen (aangezien deze achteraf bij het verzoekschrift worden gevoegd), dan nog meent de Raad dat de overige motieven prima facie afdoende zijn opdat deze evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie ook uiteenzetting infra).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt prima facie niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissingen, wordt aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst op artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, die de door verzoeker aangehaalde verordening nr. 562/2006 heeft ingetrokken. Dit artikel 6, dat overeenstemt met artikel 5 van de vroegere verordening nr. 562/2006, handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

[...].”

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Hierbij wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds zakenreizen en anderzijds toeristische reizen.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en hij moet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

[...]”.

Artikel 34.2 van de Visumcode luidt daarnaast als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Artikel 34.4 van de Visumcode bepaalt:

“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Artikel 14 van de Visumcode, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, stelt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

[...]

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

[...]"

Artikel 21 van de Visumcode voorziet verder als volgt:

"Controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling

1. Bij het onderzoeken van aanvragen voor een eenvormig visum wordt nagegaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d), en e), van de Schengengrenscore voldoet en wordt bijzondere aandacht geschonken aan de toetsing van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt, en met name, of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt.

[...]

3. Wanneer het consulaat controleert of de aanvrager voldoet aan de inreisvoorwaarden, gaat het na:

a) of het overgelegde reisdocument niet vals, nagemaakt of vervalst is;

b) of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of de aanvrager over de middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;

[...]"

De in casu relevante bepalingen van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luiden daarnaast als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[...]

Verzoekers visum werd ingetrokken en hem werd de toegang tot het grondgebied geweigerd in de eerste plaats omdat hij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet aannemelijk heeft kunnen maken. In de tweede plaats wordt gewezen op het feit dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het verslag van de grenscontrole, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier, luidt als volgt:

"Betrokkene komt van Abidjan en verklaart via Zaventem door te vliegen naar Parijs met sn3633.

Hij komt voor toeristische doeleinden maar kan geen verdere info verschaffen wat hij gaat bezoeken of bezichtigen tijdens zijn verblijf in Frankrijk.

Hij zou opgewacht worden in de luchthaven van Parijs door een vriend die hem gaat begeleiden tijdens zijn verblijf.

Initieel verklaart hij niet in het bezit te zijn van een hotelreservatie, doch na wat aarzelen toont hij een reservatie voor hotel 'Premiere Classe Chantilly Sud' (zie bijlage).

Opsteller neemt telefonisch contact om de reservatie te controleren. Men meldt ons dat er geen reservatie terug te vinden is op naam van betrokkene.

Betrokkene verklaart een 10 tal dagen te blijven in Frankrijk, doch is niet in het bezit van een terugkeerticket.

Hij is enkel in het bezit van 1040 euro cash geld. Hij bezit dus niet voldoende bestaansmiddelen voor zijn volledige verblijf.(90 dagen)

Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)."

Verzoeker brengt hier tegen in dat hij bij aankomst op Zaventem wel alle nodige documenten heeft voorgelegd en het doel van zijn reis heeft gepreciseerd. Hij stelt ook dat hij de stukken reeds had voorgelegd aan de ambassade met het oog op het verkrijgen van een visum. Ten onrechte stelt verweerder dat geen terugkeerticket werd voorgelegd, toeristisch plan, hotelreservatie of bestaansmiddelen. Nu verzoeker een zelfstandige is die werkt in de import en export van wagens, heeft hij in het geheel niet de intentie in Parijs te blijven ten nadele van zijn leven in Ivoorkust. Hij zal bovendien door zijn vriend begeleid worden, die als gids zal optreden op de toeristische plekken terwijl, anders dan verweerder voorhoudt, hij niet zal opgevangen worden door deze vriend in Parijs. Verweerder heeft volgens verzoeker niet alle pertinente stukken onderzocht die werden voorgelegd bij aankomst op de luchthaven terwijl deze stukken voldoende zijn om de omstandigheden en het doel van de reis aan te tonen. Volgens verzoeker heeft hij toegelicht welke toeristische activiteiten hij beoogt tijdens zijn verblijf, nl. het bezoeken van de Champs Elysée, het Louvre, de Arc de Triomphe en andere steden. Opnieuw stelt verzoeker dat hij houder is van een Schengenvisum geldig tot oktober, dat hem zonder problemen werd afgegeven omdat hij aan alle voorwaarden voldeed. Verweerder moest een exacte kennis hebben van de situatie alvorens de beslissing te nemen. Volgens verzoeker heeft verweerder eerst de beslissing genomen en vervolgens pas de motieven om die beslissing te onderbouwen, met schending van de wet. De conclusie van verweerder is volgens verzoeker manifest te kwader trouw, de stukken werden niet naar waarde geschat en aldus heeft verweerder een manifeste appreciatiefout begaan en aan machtsoverschrijding gedaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de effectieve binnenkomst op het Schengengrondgebied niet dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, b) iuncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum, maar eveneens dat men het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven en dat men over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land. Een en ander kan worden gecontroleerd, vooraleer de toegang tot het grondgebied wordt toegestaan.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker erop dat verzoeker wel in het bezit is van een terugkeerticket. Uit het verslag van de grenscontrole, waarin een kopie is opgenomen van de voorgelegde stukken, blijkt niet dat verzoeker een terugkeerticket heeft voorgelegd, zodat het prima facie niet vreemd is dat de grenscontrole is uitgegaan van het feit dat dit terugkeerticket niet voorlag. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker wel bijkomende stukken, waaruit mogelijks kan afgeleid worden dat hij toch over een terugkeerticket zou beschikken op 31 mei 2022. De stukken zijn dienaangaande prima facie wel niet eenduidig nu enerzijds in een "screen copy" wel melding wordt gemaakt van "5 SN 319 K 31May 2 BRUABJ HK1 1055 1205 1715", waaruit een vlucht van Brussel naar Abidjan zou kunnen afgeleid worden, terwijl in de andere "screen copy" voor 31 mei enkel melding wordt gemaakt van een vlucht van Charles de Gaulle naar Brussel "4 XBRU SN 319 K 31May1205 OK KNCZCI", maar verder geen melding meer wordt gemaakt van een aansluitende vlucht die dag naar Abidjan. Hoe dan ook, meent de Raad dat de overige motieven prima facie volstaan om te stellen dat verzoeker niet op afdoende wijze in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf staven of dat het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Verzoeker wijst op zijn hotelreservatie, en ook ter zitting legt de raadsvrouw van verzoeker op dit stuk de nadruk, doch de hotelreservatie waarop verzoeker wijst gaat over het hotel "Première Classe Chantilly Sud" waarvan de grenspolitie stelt dat zij contact hebben opgenomen met dit hotel en hen werd gemeld dat geen reservatie was te vinden op naam van verzoeker. Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat dit kan verklaard worden door het feit dat mogelijks een verwarring is ontstaan nu op die hotelreservatie zowel melding wordt gemaakt van de periode 11 mei 2022 tot 25 mei 2022, als een periode "05.08-19.08" en dat mogelijks daarom het hotel verzoeker zijn reservatie niet kon bevestigen. Verweerder brengt hier ter zitting tegen in dat op die reservatie duidelijk wordt gewezen op de periode 11.05.2022-25.05.2022 zodat de mogelijke verklaring die de raadsvrouw van verzoeker wenst te geven, niet overtuigend is. De raadsvrouw vraagt de Raad tevens om uitstel van de zitting zodat zij verder kunnen proberen alsnog de bevestiging van het hotel te verkrijgen. Ze stelt dat dit al werd geprobeerd, maar dat men tevergeefse pogingen heeft gedaan. De Raad volgt de verklaring van de raadsvrouw ter zitting niet dat het feit dat een hotelmedewerker geen reservatie kon vinden op naam van verzoeker wellicht te wijten moet zijn aan een melding op de reservatie "05.08-19-08". Er is immers duidelijk vermeld dat de reservatie op naam van verzoeker bedoeld was voor de periode 11 mei 2022 tot 25 mei 2022 met als reservatiedatum 11 mei 2022. Er is geen enkele jaaraanduiding bij "05.08-19.08" zodat in het geheel niet duidelijk is waarop

die cijfers slaan. Verder gaat de Raad ook niet in op het verzoek tot uitstel aangezien de bestreden beslissingen reeds werden ter kennis gebracht aan verzoeker op 12 mei 2022 en het motief dat het hotel niet op de hoogte is van een reservatie op naam van verzoeker duidelijk vermeld staat in de bestreden beslissingen. Op datum van het indienen van het verzoekschrift, 23 mei 2022, had verzoeker aldus reeds ruimschoots de tijd om contact te nemen met het hotel teneinde alsnog het tegendeel te bewijzen. Het betoog van de raadvrouw van verzoeker ter zitting dat verweerder zelf meer verificaties had moeten doen door bijkomende contactneming met het hotel kan niet gevolgd worden, aangezien de Raad niet inziet waarom in casu een dubbele verificatie had moeten gebeuren eens nadat een hotelmedewerker reeds had bevestigd geen reservatie op naam van verzoeker te kennen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder in de bestreden beslissingen niet gesteld dat verzoeker zou opgevangen worden door een vriend, doch wel dat deze hem ging begeleiden tijdens zijn verblijf zoals hij zelf verklaart. Het feit dat verweerder, onder het motief dat verzoeker eveneens onvoldoende bestaansmiddelen voorlegt, wel aanstipt dat er geen garantverklaring van Frankrijk voorligt, is relevant bij de berekening of verzoeker al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt (zie artikel 6.4, laatste lid Schengengrenscodex).

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij wel spontaan melding zou gemaakt hebben van het bezoeken van de Champs Elysée, het Louvre, de Arc de Triomphe en andere steden, strookt dit niet met de info in het administratief dossier, die blijkt uit het verslag van de grenscontroleambtenaar.

De Raad kan prima facie niet vaststellen dat verweerder niet alle pertinente stukken heeft onderzocht die werden voorgelegd bij aankomst op de luchthaven, noch dat blijkt dat verweerder eerst de beslissing heeft genomen om vervolgens pas de motieven om die beslissing te onderbouwen te formuleren. De Raad kan niet volgen dat verweerder te kwader trouw is te werk gegaan, dat de stukken die werden voorgelegd niet naar waarde werden geschat of dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft begaan of aan machtsoverschrijding heeft gedaan.

Waar verzoeker in het tweede middel opnieuw stelt dat hij een visum heeft bekomen en daarom niet begrijpt waarom hem alsnog de toegang tot het Schengengrondgebied wordt ontzegd, hetgeen hij beschouwt als machtsoverschrijding van verweerder die nieuwe voorwaarden heeft gecreëerd, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hierboven werd uiteengezet. De Raad heeft reeds toegelicht dat het louter voorleggen van bewijsstukken op grond van artikel 14 van de Visumcode niet verhindert dat andere hoger genoemde bepalingen voorzien dat alsnog een controle moet gebeuren door de met de grenscontrole belaste overheden.

Verder stelt de Raad eveneens vast dat de beide bestreden beslissingen steunen op telkens twee motieven die elk afzonderlijk de beslissingen kunnen steunen, indien ze regelmatig zijn. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift amper of niet in op het motief dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde zijn verblijf van dertig dagen, zijnde de maximale duur van zijn visum op hotel in Frankrijk, te kunnen bekostigen. Verzoeker heeft naast het bedrag in cash, enkel aan de grenspolitie een stuk rond de hotelreservatie voorgelegd en aangehaald dat hij wel over een terugkeerticket beschikt, waarover hij bij het verzoekschrift stukken heeft gevoegd. Echter, wat betreft de hotelreservatie heeft de Raad supra prima facie reeds vastgesteld dat de gemachtigde terecht weinig waarde heeft gehecht aan dit stuk, nu na verificatie met het hotel geen reservatie op naam van verzoeker bekend was. Verder bestaat ook prima facie geen volledige duidelijkheid over het terugkeerticket. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoeker wel beschikt over een terugkeerticket, dan nog wordt niet betwist dat 1040 euro cash (helemaal) niet volstaat volgens de geldende richtbedragen van 120 euro/per dag/per persoon voor een maximale duur van 30 dagen. Het betoog van de raadvrouw van verzoeker dat in Afrika een andere visie bestaat over geld en zij in een andere economie zitten, kan mogelijks een grond van waarheid bevatten, doch houdt niet in dat voor personen afkomstig uit Afrika andere door Frankrijk vastgestelde richtbedragen zouden kunnen gehanteerd worden. Bijgevolg blijft prima facie ook het motief over gebrek aan voldoende bestaansmiddelen overeind.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 5 en 15 van de “conventie van Schengen van 14 juni 1985”, van artikel 34 van de Visumcode blijkt prima facie niet. Machtsoverschrijding of een manifeste appreciatiefout worden evenmin prima facie aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. MAES